

Majnik.

Na oknu je ležala britev. Ogledovala se je v solnčni svetlobi, pa se ji pritakne: „Aj, kako sem vendar lepa! Kako se iskri moje rezilo, kako se spreminja bisernica mojih platnic. Žlahtna stvar sem, prav zares. In jaz, gorje mi, sem odločena za sramotno službo, da stržem grdo porasla moška lica. Tako delo ni zame. Prelepa sem! Kar skrila se bom, da me ne najdejo več!“ In pognala se je z okna na omaro. Tam je ždela leto in dan. Ko so jo našli in pogledali — strahota! V biserne platnice se je zajedel siv prah, da so oslepele, in rja je pokončala blesteče rezilo, da se je krhalo pod rokami, kosce za koscem.

To basen je napisal Leonardo da Vinci, slikar.

* * *

Trombe pomladi se zlivajo nad zemljo v solnčne melodije, in pozavne dela grmé srebrno veselje v svet.

Prvi maj, glasnik zmagujočega življenja, prvi maj, praznik in spomin vsem delavnim ljudem, pozdravljen nam bodi! Znamenje brsteče lepote nisi zastoj pomnik dela. Ker je zadovoljnost, sreča, ker je resnična lepota življenja edino v delo. Ker je zdravje duha in telesa edino v delu. Ker je življenje brez dela nelepo, nenaravno in človeka nevredno. Ker ima vsaka zel, sleherna ličinka, najmanjši kamenček v potoku svoj namen in svoj prav na svetu — le človek, ki hoče živeti brez dela, ga nima.

Tudi tvoj oče dela. Zate dela, zavoljo vas, kolikor vas je. Ali si že kdaj pomislil, da si mu vsak dan večji dolžnik? In se kaj pripravljáš na vračanje? Ali si že sklenil, kako bo, kadar ne bo več mogel na polje ali k strojem ali v pisarno?

Reka šumi, vse bliže čuješ peneče valove. O, kar kmalu boš na obali, kar kmalu v čolnu. Delo, dolžnosti, jadra, napnite se!

In ti se ne plašiš, tvoja mlada lica rdé, na vedro čelo ti sipa cvetje maj?

V kipečem mladoletju si naš najlepši, predragoceni cvet, obvaruj te Bog!

Anton Žužek.

